

สัมพันธรักร้าย ด้ายใยรัก

ปลายฟ้า

เกริ่นนำ

เธอจำเป็นต้องบอกเลิกกับเขาในวันที่เขาขอเธอแต่งงานด้วยเหตุผลบางอย่างที่ติดขัดอยู่ในใจเธอหนีเขาไปทั้งที่ไม่รู้ว่ามีทายาทของเขาอยู่ในท้องเมื่อโชคชะตานำพาให้เธอมาเจอกับเขาอีกครั้งในฐานะพยาบาลกับคนไข้เรื้อรังราวต่อไปจะเป็นยังไงกันนะ

ชื่อนิยายตัวละครหรือสถานที่ล้วนเกิดจากจินตนาการไม่ได้เจตนาอ้างอิงถึงใครหรือสิ่งใด ขอทำความเข้าใจ ณ ที่นี้ด้วยนะคะ

.....ความที่สองคนจะรักกันได้ต้องมีความซื่อสัตย์เมื่อมีใครคนใดคนหนึ่งไม่ซื่อสัตย์ปิดบังซ่อนเร้นมันก็เป็นเหตุ นำพาให้ความรักพังลงได้

พลอยไพลินเกลียดการโกหกเป็นที่สุดเมื่อคนรักของเธอมีคู่หมั้นแล้วไม่ยอมบอกทำให้เธอต้องขอเลิกกับเขาในตอนที่ไม่รู้ว่าตัวเองได้ตั้งท้องวันเวลาผ่านไปจนเธอคลอดลูกสาวน่ารักน่าชังออกมาได้เก้าเดือน

เธอก็ต้องมาทำงานเป็นพยาบาลจำเป็นเพราะผู้มีพระคุณส่งเสียให้เด็กกำพร้าอย่างเธอเรียนจนจบเป็นคนขอร้องแล้วใครจะไปคิดว่าผู้มีพระคุณของ

เธอคือแม่ของชายหนุ่มผู้ชายที่เป็นรักแรกและพ่อของลูกเธอซ้ำตอนนี้เขาก็กังมา
เดินไม่ได้ให้เธอต้องดูแลอย่างใกล้ชิดทำให้เกิดความอึดอัดกันทั้งสองฝ่าย..
หลังจากนี้ก็จะเกิดเรื่องวุ่นมากมายเป็นอย่างไรติดตามได้ในเรื่องสัมพันธ์ร้าย
สายใยรักได้เลยนะคะ...

ติดตามการอัปเดตนิยายของปลายฟ้าได้ที่

FB: prayfa นิยายรักโรแมนติก

ตอนที่ 1

บ่ายแก่ๆ ของวันศุกร์

"อ้าว" เสียงเด็กหญิงตัวน้อยที่เพิ่งตื่นและกำลังพลิกคว่ำพลิกหงาย
เล่นอยู่บนเปลเมื่อตื่นมามองไม่เห็นใครก็ส่งเสียงเล็กๆ แหล่มๆ ร้องอ้อแอ้ เพื่อเป็น
การบอกให้รู้ว่าหนูตื่นแล้วน้า..และก็นั่งหิวอยู่ด้วยพลอยไพลินเมื่อได้ยินเสียงลูก
ร้องก็รีบละกิจกรรรมทุกอย่างเดินมาหาเจ้าก่อนกล่อมอย่างรวดเร็ว

"ตื่นแล้วหรอคะคนเก่ง หิวแล้วละสิ" พลอยไพลินที่กำลังจ้องมองยัย
หนูแพรวมพู่ที่ยัดกำปั้นอวบๆ เข้าปาก ก็รีบยกยัยหนูออกมาจากเปลเมื่อเห็นแม่ยก
ตัวเองออกมาจากเปลก็จะจากกำปั้นหันมาส่งยิ้มให้แม่แทนและก็รีบตะกุกไปที่
ทรวงอกของผู้เป็นแม่พร้อมส่งเสียงเอิ๊กอ๊ากชอบใจที่รู้ว่าจะได้กินนมอุ่นๆ จากเต้า
แล้ว

"หนูหิวมากเลยใช้มัยคะชมพู ชมพูจ๋า ยืมให้แม่ก่อนเร็วคนเก่ง"
พลอยไพลินหยอกล้อลูกเล่นก่อนที่จะให้กินนมเด็กหญิงก็น่าจะอยากเล่นกับแม่
ด้วยก็ส่งเสียง อ้อแอ้เอ็กอักใหญ่

แต่มีโอก็จะต้องจะตะปปไปที่นมอย่างเดียวพลอยไพลินเลยเปิดเต้า
อวบอึมิให้เจ้าก่อนกลมได้ดูดก่อนที่เสียงหัวเราะของลูกน้อยจะกลายเป็นเสียงร้อง
แทน

ระหว่างที่ยัยหนูชมพูดูดนมคนเป็นแม่แม่อยู่นั้นมือทั้งสองข้างก็คอย
ประคองนมเต้าที่ดูดเอาไว้กลัวว่ามันจะหายไปไหน...พอเห็นแม่มองก็หยุดดูดแล้ว
จิกยืมให้แม่เล็กๆแล้วกลับไปดูดต่อ

"หมาน้อยแม่นี่ทะเล้นจริงๆเลยนะคะ" พลอยไพลินพูดพร้อมกับยืม
ให้กับอาการทะเล้นของลูกสาวตนเองยิ่งเธอมองหน้าลูกสาวตัวน้อยของตัวเอง
เมื่อไร ภาพชายที่อยู่ในความทรงจำก็ผุดขึ้นมาในหัวตลอด

เพราะลูกสาวของเธอหน้าตาช่างเหมือนกับคนเป็นพ่อเหลือเกินจนไม่
อาจปฏิเสธได้ว่าเธอยังลืมนึกความรู้สึกที่มีให้เค้าคนนั้นไม่ลงจริงๆแม้เลือกที่จะหนีเขา
มาเองก็ตามแต่ยังพยายามลืมนึกกลับจำได้ทุกฉากทุกตอนที่เคยอยู่ด้วยกัน

ป่านนี้เขาคงแต่งงานกับคนที่เหมาะสมอยู่กันอย่างมีความสุขแล้ว
ละมั้งถึงเธอเพิ่งจะรู้ว่าท้องหลังจากหนีเขามาแล้วแต่เธอก็ไม่ได้คิดจะเรียกร้อง

อะไรมีลูกเป็นตัวแทนของเขาก็พอใจแล้วเธอไม่กล้าเอื้อมมือไปจับดูให้เขาดำลงมากับเธอหรอก

....เมื่อยัยหนูตัวกลมกินนมเสร็จพลอยไพลินก็เดินอุ้มลูกใส่รถเข็นมานั่งที่สวนตรงระเบียบข้างๆบ้านพลอยไพลินทำระเบียบข้างบ้านให้เป็นสนามหญ้าที่มีต้นไม้ดอกไม้ร่มรื่นสวยงามนี้ไว้ให้ลูกสาวเธอโดยเฉพาะ

ทุกๆวันตอนเย็นหลังจากที่ยัยหนูตื่นแล้วเธอจะพ่ายัยหนูมานั่งเล่นที่ระเบียบข้างบ้านประจำเพื่อที่จะให้หนูน้อยชมพูได้มองต้นไม้สีเขียวๆและเธอก็จะได้มานั่งผ่องคลายที่สนามหญ้าด้วย

พื้นที่สีเขียวนี้ดูว่ายัยหนูตัวกลมจะชอบเป็นพิเศษเพราะพาเดินเล่นตรงนี้ที่ไร่อารมณ์เจ้าก่อนกลมาก็จะดีขึ้นเอามากๆพาคนเป็นแม่พลอยได้ยิ้มอารมณ์ดีไปด้วย

"พี่พลอยคะโทรศัพท์ค่ะ" ลูกแก้ววิ่งเอามือถือมาให้พลอยไพลินในขณะที่กำลังนั่งอยู่ตรงระเบียบกับยัยหนูชมพูเมื่อลูกแก้วเห็นว่าเป็นเบอร์มือถือของแม่น้อยที่บ้านเด็กกำพร้าเธอจึงรีบวิ่งเอามาให้คนเป็นพี่สาว

"ขอบใจค่ะ" พลอยไพลินรับมือถือมาแล้วรับสายทันทีเมื่อเห็นว่าใครโทรมาเพราะเธอเองก็คิดถึงแม่พระคนหนึ่งที่เลี้ยงเธอมาตั้งแต่เด็กเหมือนกัน

"สวัสดีค่ะแม่น้อย คิดถึงลูกสาวคนนี้นะมากเลยต้องโทรมาหาใช้มั้ยคะ" พลอยไพลินพูดหยอกล้อกับแม่น้อยของเธอเป็นประจำเธอจะดูทะเล้นและขี้้ออนเฉพาะเวลาที่ได้อยู่และได้คุยกับแม่น้อยของเธอเท่านั้นยากที่ใครจะได้เห็นเธอภาพนี้

"ได้ค่ะ เดี่ยวพลอยจะรีบไปหาแม่นะคะ" ใบหน้าवलเริ่มถอดสีเมื่อได้ยินเรื่องบางอย่างกับแม่น้อยของเธอ

"ลูกแก้วเดียวพี่ฝากชมพูน้อยนะ พี่จะไปหาแม่น้อย" หลังจากคุยโทรศัพท์เสร็จพลอยไพลินก็รีบเดินมาหาลูกแก้วด้วยสีหน้าที่ไม่สู้ดีนักจนคนเป็นน้องจับสังเกตได้

"มีอะไรหรือป่าวคะพี่พลอย สีหน้าไม่ดีเลย" ลูกแก้วเมื่อเห็นสีหน้าของพลอยไพลิน เธอก็เริ่มใจไม่ดี

"ไม่มีอะไรร้ายแรงหรอกจะ เดี่ยวพี่มานะ" พลอยไพลินพยายามจิกยิ้มเพราะเธอไม่อยากบอกอะไรกับลูกแก้วตอนนี้ให้น้องเธอเป็นกังวล

.....เมื่อคุยกับลูกแก้วเสร็จพลอยไพลินก็รีบขับรถออกไปหาแม่น้อยที่บ้านเด็กกำพร้าทันทีลูกแก้วรู้ว่าต้องเกิดเรื่องไม่ดีแน่ๆ เพราะไม่ทันพี่สาวของเธอคงไม่รีบออกไปขนาดนี้

แต่เมื่อพลอยไพลินบอกว่าไม่ได้ร้ายแรงอะไรเธอจึงไม่ได้ถามอะไรต่อ เพราะไม่อยากก้าวร้าวเธอคิดว่าถ้าพลอยไพลินอยากบอกก็คงบอกเองเมื่อคิดได้ ดังนั้นลูกแก้วจึงนั่งเล่นกับยัยหนูชมพูต่อ

...ลูกแก้วเป็นเด็กกำพร้าอยู่ที่เดียวกับพลอยไพลินพอพลอยไพลินเรียนจบก็ทำงานเป็นพยาบาลอยู่ที่กรุงเทพเมื่อพลอยไพลินกลับมาเยี่ยมแม่บ่อยเลยเจอกับลูกแก้วซึ่งเรียนจบม.6 พอดี พลอยไพลินเลยอาสาที่จะส่งลูกแก้วเรียนเองโดยให้ไปอยู่กับเธอที่กรุงเทพจนเรียนจบบัญชีและได้งานทำที่บริษัทที่มีชื่อเสียงระดับหนึ่ง

....แต่เมื่อพลอยไพลินกลับมาอยู่ที่บ้านนอกกะทันหันเธอจึงขอตามมาอยู่ด้วยทั้งที่พลอยไพลินไม่อยากให้ลูกแก้วเสียงานที่ดีที่กำลังทำอยู่ตอนนี้ แต่ตัวลูกแก้วเองก็ยืนยันว่าจะมาอยู่ด้วยให้ได้เพราะเธอติดพลอยไพลินและอยากดูแลพลอยไพลินตอบแทนที่ส่งเธอเรียนจนจบและเนื่องจากพลอยไพลินเปรียบเสมือนพี่สาวของเธอไปแล้วเธอจึงปฏิเสธกับตัวเองไว้แล้วว่าพี่พลอยอยู่ที่ไหนต้องมีลูกแก้วอยู่ที่นั่น

....ลูกแก้วช่วยงานพลอยไพลินในร้านซักรีดและยังช่วยเลี้ยงยัยหนู และตอนนี้เธอก็รับงานทำบัญชีเป็นฟรีแลนซ์ด้วยเธอบอกกับพลอยไพลินว่าเธออยากทำงานเยอะๆจะได้มีเงินช่วยเหลือน้องที่บ้านเด็กกำพร้าและเอาไว้ดูแลยัยหนู

ชมพูด้วยถึงกิจการซักรีดของทั้งสองคนจะไปได้ดีมีรายได้พออยู่พอกินและเหลือเก็บแต่ลูกแก้วก็ชอบทำงานเสริมอยู่ดี

...แม้พี่สาวของเธอจะบอกให้เธอหยุดทำหนักได้แล้วเพราะน้องคนเดียวเลี้ยงได้แต่เธอก็ยังรั้นที่จะทำงานจนไม่มีเวลาวางเงินที่ได้มาก็มาซื้อของให้หลานและลงที่บ้านเด็กกำพร้าหมดไม่เคยที่จะเอามาแต่งตัวหรือกินเที่ยวให้มีความสุขกับตัวเองเหมือนวัยรุ่นคนอื่นๆเลยพลอยไพลินจึงขัดอะไรไม่ได้เมื่อเห็นว่าเป็นความสุขของน้องเลยปล่อย เพราะลูกแก้วก็นิสัยคล้ายๆพลอยไพลินเหมือนกัน

บ้านเด็กกำพร้า

พลอยไพลินขับรถมาถึงที่บ้านเด็กกำพร้าที่แม่น้อยดูแลอยู่เมื่อมาถึงหญิงสาวก็รีบเดินตรงไปที่ห้องทำงานของแม่น้อยทันที

"แม่จ๋า" เมื่อพลอยไพลินเห็นหญิงร่างท้วมนั่งกุมขมับอยู่บนโต๊ะทำงานหญิงสาวก็รีบวิ่งไปกอดแม่ที่เลี้ยงเธอมาตั้งแต่เด็กทันที

"พลอย มาแล้วหรือลูก" หญิงสาวร่างท้วมที่นั่งกุมขมับอยู่เงยหน้ามาทักพลอยไพลินด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"แล้วเจ้าหน้าที่เราไปกู้เค้ามาเค้าว่ายังไงบ้างจ๊ะแม่" พลอยไพลินมาถึงด้วยความใจร้อนเลยถามแม่น้อยเรื่องที่กำลังเป็นปัญหายุ่งตอนนี้อยู่

"เค้าบอกว่าถ้าเราไม่รีบเอาเงินไปคืนเค้า...เค้าจะยึดที่ดินทำลายทิ้งแล้วสร้างรีสอร์ทแทนนะลูกแม่จนหนทางมากเลยตอนนี้แม่ไม่รู้จะไปพึ่งใครแล้วฮือๆๆๆ แม่ไม่อยากทิ้งเด็กๆ ไปเลยพลอย" หญิงร่างท้วมถึงกับปล่อยโฮออกมาเพราะไม่รู้ว่าจะเอาเงินมากมายขนาดนั้นมาจากไหนเพราะเด็กกำพร้าที่บ้านตอนนี้ก็มีมากขึ้นทุกวันค่าใช้จ่ายมันก็สูงขึ้นเรื่อยๆเงินที่มีคนบริจาคมามันก็ไม่พอเพราะไหนจะเลี้ยงเด็กในบ้านไหนจะต้องจ่ายดอกเบี้ยที่แสนโหดจากเจ้าหน้าที่เอาที่ดินไปจำนองไว้อีก

"แม่ไม่ต้องห่วงนะจ๊ะ ยังไงพลอยก็ไม่ยอมให้ใครมายึดที่ดินได้หรอกจ๊ะพลอยสัญญา แม่ไม่ต้องเครียดนะ" พลอยไพลินจับมืออวบของแม่น้อยเอาไว้แน่นเพื่อให้แม่น้อยของเธอมั่นใจว่าเธอต้องทำได้ตามคำที่เธอพูดไว้แน่นอน

"พลอยจะเอาเงินมาจากไหนลูกตั้งสี่ล้าน ห้ามไปกู้ยืมใครมาช่วยแม่นะแม่ไม่อยากให้หนูต้องเดือดร้อน..แล้วไหนหนูจะต้องเลี้ยงยัยหนูชมพูน้ออีก" หญิงร่างท้วมเอ่ยด้วยสีหน้ากังวลมั่นปัญหาของเธอมันหาทางแก้ยากแต่เธอก็ไม่อยากให้คนที่ไม่ได้สร้างปัญหามาลำบากไปด้วย

"แม่ไม่ต้องห่วงจ๊ะ หนูคิดว่าปัญหาทุกอย่างต้องมีทางออกเสมอ แม่เชื่อพลอยนะจ๊ะ"

"โก พลอยลูก" แม่น้อยสวมกอดหญิงสาวตรงหน้าที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกสาวของเธออีกคนที่เคยอยู่ในบ้านเด็กกำพร้ามาก่อนทั้งสองกอดกันร้องไห้...พลอยไพลินเชื่อว่าเธอจะทำให้ปัญหาเหล่านี้ผ่านไปได้แน่นอนถึงจะยังคิดไม่ออกตอนนี้ แต่มันก็ต้องมีสักวิธี

...แม่น้อยรู้ว่าคนอย่างพลอยไพลินพูดจริงทำจริงเพราะเคยเลี้ยงมาตั้งแต่เล็กๆ..แต่เงินต้งมากมายไม่รู้ว่าคุณสาวของเธอจะใช้วิธีไหนหามาเธออดเป็นห่วงไม่ได้